

Időutazás

MOLDOVÁN MÁRIA rajza

Hóbort professzor kedvenc témáján, az időn morfondírozott. Persze nem Hóbort volt az igazi neve, csak a háta mögött hívták így. A professzor kávéfőzőt, kitöltötte, kényelmesen elhelyezkedett karosszékében, közben az íróasztaláról lesodort egy halom feltornyozott papírt – nem törődött vele. Elővette füzetét, és hozzáfogott aznapi számításaihoz.

Kopogtak.

– Nem szabad! – kiáltott ki Hóbort.

Ki nem állhatta, ha számításai közben megzavarják.

– Biztos? – nyekeregte vékony hangon a betolakodó.

Hóbort eltöprengett: vajon mi az, ami biztos? Ami elmúlt, már megtörtént, azt biztosan biztosnak nevezhetjük. A jövő már más kérdés. Szeretett volna tovább gondolkodni, ám a jövővény az ajtaja előtt elunta a várakozást. Óvatosan lenyomta a kilincset, résnyire nyitotta az ajtót, hogy belessen.

Hóbort professzornak, mielőtt rádörrenhetett volna, torkán akadt a szó. Soha efféle szerzetet

nem látott. A látogatónak hosszú, hegyes füle volt, nagy, szürke szeme és ferde, felfelé kunkorodó orra. Akkora lehetett, mint egy kisiskolás.

– Bejöhetek? – kérdezte hunyorítva, majd gyorsan hozzátette: – Az időről van szó.

– Ki vagy te? – jött meg Hóbort hangja.

– Kóborló Kobold, szolgálatára.

– Hmm... tehát az időről kérdezel?

– Igen. Pontosabban az időutazás érdekel.

– Kedves Kobold, tudnod kell, hogy az időutazás mostani világunkban nem lehetséges. A jövőbe ugyan utazhatnánk, ha volna szupergyors űrhajónk, amelyik megközelíti a fény sebességét. Így a fedélzetén utazók számára az idő sokkal lassabban telne. Képzeld el, hogy te volnál az az űrutazó. Amikor visszaérsz, azt tapasztalnád, hogy a földi időben hosszú évek múltak el, míg te csak napokkal vagy hetekkel lettél öregebb. De ilyen űrhajó ma még nem létezik. Vissza az időben azonban sehogy sem lehet!

– Biztos? Hátha mégis? Tegyük egy próbát! Hóbort felsóhajtott, kezdte elveszíteni a

türelmét. Ki akarta tessekелni hívatlan vendégét. Ám az parányi ezüstórát húzott elő. A számlapja kéken világított, egyetlen mutatója pedig fehér fényben izzott.

- Előre vagy hátra? – kérdezte a kobold.
- Kedves Kóborló, a szerkezet bármilyen érdekes, nem működhet.
- Csak tíz percet kérek. Mondjuk, legyen tíz perc, vissza az időben!

A professzor látta, hogy nem szabadul könnyen. Megadóan bólintott hát. A kobold előretekerte a mutatót, az órán felvillant a tízes szám. Aztán azonnal el is tűnt. A kobold visszaállította a mutatót.

Hóbort felemelte a fejét. Zagyva beszédet hallott. A manó zsebre tette az órát, Hóbort pedig azon kapta magát, hogy fúj egyet. Majd ő is értelmetlen nyelven szólalt meg. Mintha fordítva ejtette volna a szavakat. „Megbolondultam” – gondolta a professzor. Kis idő múlva Kóborló Kobold kihátrált az ajtón, és eltűnt. Hóbort professzor visszadőlt a karosszékébe, és kikiáltott valamit. A fűzetére meredt, korábban gondosan felírt

számítása betűnként törlődött vissza. A tolla mintha magába szívta volna a tintát. A földről lapok szállingóztak az asztalra, papírtorony épült belőlük. A professzor felállt, kávéskannájához hátrált. A kávé visszaáramlott a kávéfőzőbe, majd vízzé és őrölt kávéporrá vált szét. Hóbort hirtelen rádöbbsent, mi történik vele. Az idő visszafelé pörög, akár egy fordítva lejátszott filmen! Azonnal fel kell jegyeznie mindezt. De amint felemelte volna karját, hogy a papírtorony tetejéről levegye a legfelső papírlapot, szemben találta magát a kobolddal.

Ugyanott ültek, mint az időutazás előtt. A kobold titokzatosan mosolygott.

- Nem írhatom le? – kérdezte izgatottan a professzor.

- Dehogynem – mondta a kobold -, most vagy bármikor a jövőben. De nem a múltban, tíz perccel ezelőtt. Hiszen az már egyszer megtörtént! Megváltoztatni nem lehet.

Mielőtt Hóbort professzor bármit szólhatott volna, a kobold eltűnt. Köddé vált, mintha sohasem lett volna ott.

SOMFAI ANNA